

[Iver Poulsen.]

naturligvis fuldstændig klar over, at en sådan fuldstændig skattefrihed for beløb, der opspares, er noget i retning af et tveægget sværd, fordi de indtægtsgrupper, der ikke kan foretage nogen opsparring, derved kan blive udsat for en uretfærdig behandling. Men jeg mener, det er et spørgsmål, som sikkert kan løses på en fornuftig måde.

I forbindelse med vort ønske om en skattelempelse og endelig skattefrihed for opsparede midler må naturligvis den højtærede statsministers tilsagn om, at regeringen med henblik på at opnå forenkling og besparelser i centraladministrationen har nedsat udvalg til at gennemgå den centrale statsforvaltnings opbygning, hilses med glæde. Der er for os ingen tvivl om, at der må kunne forenkles og spares ret betydeligt her, men virkelige besvarelser må ske gennem lovgivningen.

Det af venstre og det konservative folkeparti fremsatte forslag til folketingsbeslutning vedrørende nedsættelse af den amtskommunale beskatning og omlægning af den sognekommunale ejendomsbeskatning er efter vor opfattelse afgjort et skridt i den rigtige retning og et skridt, som absolut kan vente vor støtte, selv om vi kunne ønske, at skridtet havde været lidt længere. Vi er nemlig af den opfattelse, at ejendomsbeskatningen i det hele taget, ikke blot til amtet, men også til stat og kommune, i by og på land, efterhånden må afvikles. Den amtskommunale beskatning er fuldkommen urimelig, og det er åbenbart gået op for alle partier i tinget, eftersom man nu interesserer sig for at få den omlagt eller afviklet. Det er jo ganske urimeligt, at ejendomsbesiddere skal bære de store udgifter til sygehuse, veje, skoler og andet, som samtlige amtskommunens indbyggere har nøjagtig den samme adgang til at benytte.

Jeg er fuldstændig klar over, at staten efterhånden yder meget betydelige tilskud netop til foretagender som sygehuse, veje og skoler, men alligevel påhviler der ejendomsbesidderne en uretfærdig beskatning gennem ejendomsbeskatningen — og samtidig er ejendomsbeskatningen produktionsfordyrende. For nu at blive ved landbruget — men det gælder også handel, håndværk og industri — er det en skat på produktionsapparatet; det vil sige, at den virker pro-

duktionsfordyrende, og det netop i en tid, hvor alle kræfter må sættes ind på at billiggøre produktionen, således at konkurrenceevnen kan øges.

Det er værd at bemærke, at vi har verdens højeste ejendomsskatter. De landes landbrug, som dansk landbrug skal konkurrere med på verdensmarkedet, er statsunderstøttede, og i mange tilfælde, eller rettere sagt i alle tilfælde, er den ejendomsbeskatning, der er pålagt disse statsunderstøttede landbrug, kun en brøkdel af den ejendomsbeskatning, som er pålagt danske landmænd, ja, i enkelte tilfælde finder man overhovedet ingen ejendomsbeskatning som f. eks. i England. Det er med disse understøttede landbrug, dansk landbrug skal konkurrere, og man skulle synes, at det i betragtning af de vanskeligheder, dansk landbrug er ude i, var rimeligt, ja, mere end rimeligt, om vi i hvert fald skaffede landbruget skattemæssig lighed med de konkurrenter, som landbruget møder på verdensmarkedet. Det er sådan set ikke noget stort problem i penge; det drejer sig langt mere om en retfærdighedshandling. Det, vi ønsker, er, at landbruget i hvert fald skal have en ligestilling med alle øvrige erhverv.

Det ærede medlem hr. Baunsgaard sagde, at det drejer sig om en flytning fra det større til det mindre landbrug, men efter en beregning, som vi for tiden er i gang med for nogle kommuners vedkommende, bliver resultatet ikke en sådan flytning af de økonomiske byrder fra det større til det mindre landbrug, men kun det meget vigtige, at man forlader et beskatningsgrundlag, som alle erkender er forældet, uretfærdigt og u hensigtsmæssigt, fordi det betyder en beskatning af driftsmidlet, af produktionen, og går over til det princip, som er gældende her i landet: skat efter evne. Det kan der i hvert fald ikke være noget forkert i; det er simpel retfærdighed, men det løser jo slet ikke landbrugets problemer. Her kommer omkostningerne ind i billedet, og når tilfældet er, at landbrugets omkostninger siden 1948 er steget med 44 pct., medens salgspriserne kun er steget med 4 pct., vil man forstå, at der her er et problem, som er af overordentlig stor betydning. Det er ikke blot et landbrugsspørgsmål, det bliver efterhånden et samfundsökonomisk spørgsmål.